

ORDINUL
IEPURILOR REGALI
DIN
LONDRA

SANTA MONTEFIORE.
SIMON SEBAG MONTEFIORE

Ilustrații de Kate Hindley

*Scumpului nostru fiu, Sasha,
care și-a imaginat această carte*

GALERIA LUI SHYLO

CĂLĂTORIA LUI SHYLO

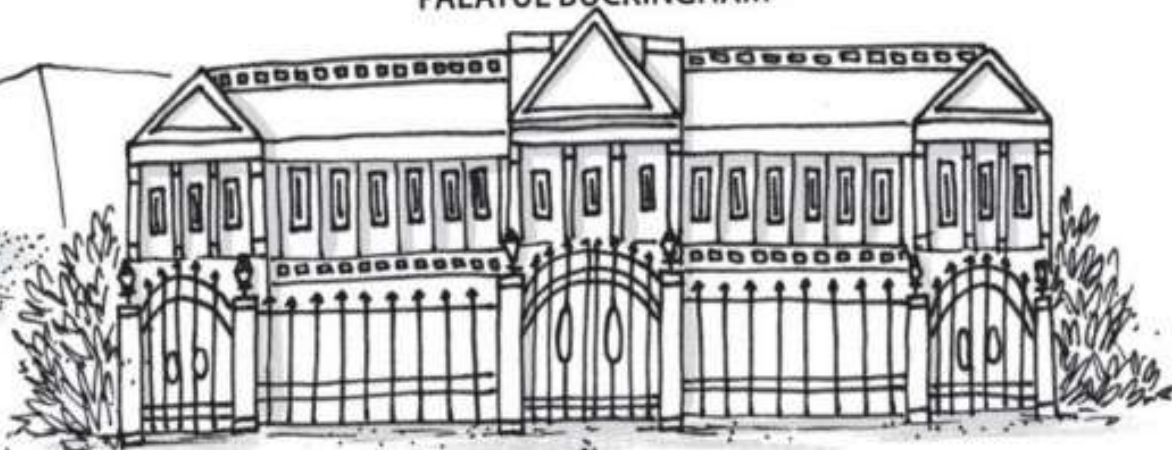
FERMA

VIZUINA LUI HORATIO

PALATUL BUCKINGHAM

CARTIERUL GENERAL
AL IEPURILOR REGALI

REGATUL IEPURILOR

câmpEAN — iepure de la țară

iepuROI — iepure mascul

iepuRaș — pui de iepure

iepuROaică — iepure femelă

Sprinter — iepure isteț, mare și puternic

Bocănitor — iepure din Trupele speciale de comando

CAPITOLUL 1

Într-o vizuină adâncă și întunecată de la marginea pădurii, Horatio, bătrânul iepuroi cenușiu, a auzit un foșnet de frunze și lipăit de lăbuțe. A pus cartea jos, a ciulit urechile și s-a îndreptat de spate în fotoliul său mare și jerpelit, unde stătea să se încălzească în fața focului.

Horatio era bătrân și cărunț și nu-i mai rămăsese decât un ciot din laba stângă dindărăt, dar încă avea auzul bun și a ascultat cu atenție zgomotul pașilor ce se apropiau. Inima a început să-i bată mai iute și bătrânul iepure a tras ușurel de mânerul bastonului, scoțând la iveală lama unei săbii care a sclipit în lumina slabă.

Când un iepure este hăituit de dușmani care vor să-l omoare, niciodată nu mai doarme liniștit.

— Cine-i acolo? a întrebat el uitându-se peste rama crăpată a ochelarilor.

Vocea i-a sunat neobișnuit de groasă, mai degrabă ca mârâitul unui câine decât ca torsul gutural al unui iepure.

— Sunt eu, Shylo Coadă-Arămie, a răspuns agitată o voce plăcută.

În pragul ușii, Shylo a bătut ușor în pământ cu lăbuța din spate — căci așa fac iepurii politicoși când sosesc undeva — și a mustăcit.

Horatio s-a liniștit și a băgat sabia înapoi în baston.

— Intră, tinere Shylo Coadă-Arămie, a spus el.

Dar iepurele cel mic și slăbănog a ezitat, deși mai venise pe la Horatio de cel puțin zece ori, căci bătrânul iepuroi era o apariție care încă îi inspira teamă.

— Nu-ți fie frică! Te-ai întors să mai ascuți povești despre Lumea Veche, nu-i așa? l-a întrebat torcând mulțumit Horatio, al cărui zâmbet a lăsat să se vadă un dinte îngălbenit și rupt.

— Da, a răspuns Shylo și a intrat lipăind în camera întunecoasă.

Horatio s-a uitat la umerii înguști ai lui Shylo, la trupul lui costeliv, la peticul roșu purtat peste un ochi ca să-i corecteze privirea chiorășă și și-a dat seama că n-a mai văzut un iepuraș mai slab și mai pricăjit decât el. Însă Horatio știa că aparențele pot fi înșelătoare. La urma urmei, nu fusese și el la fel de slab și pricăjit odinioară? Nu pe urmă crescuse și se înălțase bine de tot?

Curajul micului iepuraș l-a făcut să zâmbească, deoarece Conducătorii Galeriei nu numai că interziseseră oricui să se aventureze atât de aproape de fermă, dar era absolut, categoric și indiscutabil interzis oricui să-l viziteze pe Horatio.

Când Horatio poposise aici cu ani în urmă, cu trupul schilodit și inima frântă, ca să nu mai zicem de felul lui ciudat de-a fi, căci el aparținea unei rase de iepuri foarte speciale, toți i-au închis în nas ușile vizuinilor. Fusese nevoit să-și construiască o casă în cealaltă parte a pădurii, la doar câțiva pași de ferma din fundul văii.

Într-adevăr, frica de străini era teribilă. Dar curiozitatea lui Shylo se pare că a fost mult mai mare decât frica lui de la-nceput. Într-adevăr, în primul rând curiozitatea l-a condus pe micul iepuraș la vizuina lui Horatio și l-a îndemnat să revină de atâtea ori după aceea.

— Unde i-ai spus mamei tale că te duci de data asta? a întrebat Horatio.

— I-am spus că mă duc să dezgrop niște napi, a răspuns Shylo în timp ce o ureche i s-a pleoștit pe frunte, de rușine că nu găsisese o minciună mai bună.

— Lasă, sigur n-o să te găsească nimeni în partea asta de pădure.

Horatio a arătat spre bufet cu o labă tremurândă pe care o ținea mereu acoperită cu un bandaj.

— Acolo o să găsești o pungă cu napi. Nu pot să te trimit înapoi cu mâna goală. Știi că, dacă vii să mă vezi, ai putea să ai necazuri.

— Mama zice că ești...

Shylo s-a oprit brusc șovăind, căci nu era prea politicos ce spusese mama lui.

— Nebun? a continuat Horatio râzând pe înfundate, apoi l-a cuprins un acces de tuse. Știu ce se spune despre mine. Că mi-am pierdut mințile, că dușmanii mei mă vor găsi aici și astfel îi voi pune pe toți într-un mare pericol. Frica se naște din ignoranță, Shylo Coadă-Arămie. Să nu uiți asta. Conducătorii voștri n-au cum să știe.

Shylo s-a uitat la cicatricea lungă de pe obrazul bătrânului iepure, la laba bandajată, la ciotul urât al piciorului lipsă, la urechea lui stângă ce părea că-i fusese smulsă aproape în întregime, și a înțeles de ce altor iepuri le era frică de nebunul Horatio. Bătrânul iepuroi părea că se luptase cu Tobias, motanul de la fermă, și câștigase. Dar Shylo descoperise, absolut din întâmplare, că, odată ce ajungeai să-l cunoști, iepuroiul rănit în luptă era un iepure surprinzător de blând.

Horatio și-a scos ochelarii.

— Stai jos, Shylo. Unde am rămas data trecută?

Shylo s-a dus la bibliotecă și a scos de-acolo un cărțoi mare și greu, pe care s-a căznit să-l care. S-a cocoțat pe un

scăunel lângă Horatio și a împins cartea acoperită cu pânze de păianjeni pe genunchiul uriașului iepuroi. Horatio a citit titlul:

— *Ascensiunea și decăderea Marelui Imperiu Iepuresc.*

— Mi-ai povestit despre Marele Imperiu Iepuresc, a spus Shylo nerăbdător. Când Marii Iepuri ai Angliei conduceau aproape toată Lumea Iepurească. Pe vremea aceea, Lumea Oamenilor era dominată de Marele Imperiu Britanic. Precum deasupra, așa și dedesubt, parcă așa ai spus. Apoi ambele imperii au decăzut...

— Da, britanicii au pierdut multe teritorii pe care le cuceriseră în ținuturi îndepărtate, la fel și Marii Iepuri, l-a întrerupt Horatio. Acum America este cea mai puternică țară din Lumea Oamenilor, iar iepurii americani sunt cei mai puternici din Lumea Iepurească. Dar să o luăm cu începutul. Povestește-mi despre jurământul făcut cu mult timp în urmă de a apăra Familia Regală. Povestește-mi despre grupul iepurilor de elită.

Lui Shylo i-au strălucit ochii de încântare.

— Cu sute de ani în urmă, pe vremea când era la cârma Angliei, Regele Arthur a declarat că plăcinta cu carne de iepure ar trebui să fie mâncarea preferată din regat. Numai că Prințul Mordred, nepotul său de șapte ani, adora iepurii. El a îngenuncheat în fața întregii curți și l-a implorat pe unchiul său să se răzgândească.

Regele Arthur a fost un rege înțelept, care ținea tare mult la Mordred, așa că, după ce a stat puțin pe gânduri, a hotărât ca plăcinta cu carne de vită să fie mâncarea preferată. Astfel a fost cruțată viața a mii de iepuri, iar plăcinta cu carne de vită a devenit mâncarea preferată a britanicilor. Cel mai brav și mai înțelept dintre toți iepurii a dorit să-i mulțumească Prințului Mordred și au jurat credință Familiei Regale a Angliei. Au construit o galerie sub castelul din Camelot și și-au luat numele de Iepurii Mesei Rotunde.

— În clipa când Regele Arthur i-a eliberat pe iepuri de Blestemul Plăcintei de Iepure, s-a întâmplat ceva magic, nu-i așa, Shylo? a spus Horatio. Copiii și numai copiii au primit harul de a-i vedea pe acei iepuri foarte speciali. Însă este un har care se păstrează numai pe durata copilăriei. Când cresc mari, își pierd această putere magică și văd doar iepuri obișnuiți, precum ceilalți.

Shylo a dat din cap, dornic să continue.

— Multe sute de ani mai târziu, când Familia Regală s-a mutat la Londra, Iepurii Mesei Rotunde au devenit Iepurii Regali din Londra. Au construit o imensă galerie sub Palatul Buckingham și au continuat să-și onoreze jurământul.

— Într-adevăr, l-a întrerupt Horatio, și ei nu-l vor uita niciodată. Vezi tu, dacă n-ar fi fost acei bravi Cavaleri, regii și reginele Angliei nici n-ar fi existat. Ei habar n-au cât au trudit Iepurii Regali ca să-i apere de pericole.

Ochiul neacoperit al lui Shylo a strălucit de fascinație.

— Urma să-mi povestești despre câini... despre Haită.

De data asta, Horatio a devenit foarte sobru, iar ochii i-au scăpărat ca niște cuțite în lumina lunii. Shylo s-a gândit că, dacă frații și surorile lui l-ar vedea acum pe bătrânul iepure, ar leșina de frică.

Bătrânul iepure și-a șters ochelarii cu o batistă.

— Haita..., a spus el și mârâitul lui a sunat ca un zgomot de gheață spartă. Un singur iepure a reușit să scape cu viață din Cotețul câinilor, a spus el pe un ton sumbru. Un iepuroi isteț, care a scăpat de la moarte ca prin urechile acului... dar *asta* e altă poveste. Ceilalți? Le-au pus pielea pe băț. Cu zecile. Vase pline cu cozi de iepure; blide pline cu labe de iepure. Și mirosul...

Nările i-au fremătat de dezgust, iar Shylo s-a gândit la cel mai oribil miros pe care îl știa, cel de la un porumbel putrezit, omorât de Tobias, și și-a zis că, fără îndoială, Cotețul mirosea chiar mai rău de-atât. S-a strâmbat dezgustat la gândul acesta, căci Shylo avea un nas neobișnuit de sensibil.

Horatio și-a pus din nou ochelarii pe nas, iar ochii i s-au văzut mari și înroșiți de după lentile.

— Câinii aceia pot smulge inima unui iepure dintr-o singură mușcătură, a continuat el sinistru, iar lui Shylo au început să-i tremure genunchii. Sunt tot felul de pericole prin pădurile astea, de la vulpi care umblă după pradă și

șoimi năprasnici, pe urmele lăsate de mașinile de teren și tractoare, la ferma unde ne hăituiesc Tobias și arma fermierului Plugaru ne împușcă pentru tocană.

Shylo s-a cutremurat la aceste vorbe, căci tatăl lui fusese omorât de pușca aceea când Shylo era mic, și de-atunci îi era mereu frică de fermierul Plugaru.

— Dar crede-mă, a continuat Horatio, când îți spun că nimic nu stârnește mai multă frică în inima unui iepure decât câinii cu colți galbeni din Haită.

Lui Shylo i s-a făcut brusc frică, deoarece Horatio nu mai vorbea la timpul trecut, ci la timpul prezent. Era sigur că Iepurii Regali din Londra și Haita dispăruseră în negura timpului?

— Dar ei nu mai există, câinii aceștia... nu-i așa? a întrebat el cu un glas pițigăiat ca un chițăit.

Horatio a văzut că îl speriasse pe bietul iepuraș și i-a părut rău.

— Cred că-i timpul să te duci acasă, tinere Shylo, a spus el, bătându-l ușurel pe lăbuță. Mai am câteva ziare pentru tine. Iepurii nu prea mai citesc în ziua de azi, însă înțelepciunea vine din citit.

I-a dat lui Shylo un vraf de ziare mototolite și a zâmbit din colțul gurii.

— Le-am furat de la fermă. Tobias ăla e un pericol public. Ai face bine să te ferești de el.

— Mulțumesc, a spus Shylo, îndesându-le sub braț.

— Nu uita de napi și încearcă să nu te prindă careva în drum spre casă.

Shylo a fugit mâncând pământul până la Galerie, căci în imaginația lui începuse să vadă numai câini ce mârâiau amenințător de după fiecare tufă sau copac.